

Chris Barnard,
Duiwel-in-die-Bos, p. 44-54
Kaapstad, 1968

Schreeuw

In de kamer van het meisje met de Spaanse gitaar was er vanmiddag geen muziek. Op andere middagen lig ik languit op m'n bed te luisteren naar hoe ze in het sombere gat van haar kamer op de snaren tokkelt. Net als mijn kamer is die van haar altijd donker; de ramen zijn te klein om nog licht binnen te laten.

Ik kan door haar raam naar binnen kijken. Mijn raam kijkt uit op de binnentuin en dat van haar ook – alleen de hoek en de regenpijp zitten tussen onze kozijnen. Maar het enige wat ik kan zien is een handdoekrekje en een doffe spiegel, en soms zie ik haar bezig voor de wasbak.

Gewoonlijk is zij er 's ochtends niet, maar tussen de middag komt ze vlak voor het eten terug en hoor ik haar bezig met vaatwerk; dan is het stil tot vier uur; en daarna speelt ze gitaar. Vanmiddag, toen het stil had moeten zijn, hoorde ik haar met iemand praten en om vier uur de gordijnen dichttrekken en was het pas daarna stil. Ik probeerde te slapen, maar ik was me te zeer bewust van de afwezigheid van de gitaar. Een of twee keer hoorde ik haar giechelen en af en toe hoorde ik een man suffig praten.

Ik had wel een vermoeden van wat er aan de hand was, want ze was mooi en rijp als een rode appel en blijkbaar zonder remmingen. Ik lag te wachten op de uiteindelijke, onderdrukte getuigenis van bevrediging – maar toen die kwam, was er geen houden aan; het galmde over de binnentuin en er was niets wat ze geheim wilde houden; ze gaf zich volledig over aan de kortstondige hilaria-vreugde.

Even later, toen de kraan begon te lopen, was het alsof ik samen met hen de uitputting in mijn lichaam voelde en de ontgoocheling. Ik werd er onrustig van, ik stond op en ging naar buiten, de trap af, verdieping na verdieping – naar beneden en naar buiten, tot onder op de grijze straat.

De lucht was donker en koel en de straatstenen blonken mat onder een bijna onzichtbare motregen.

Ik ben naar *Le Triolet* toegelopen, een *bistro* met de bijnaam *A la Pomme d'Amour*, en ben er binnengegaan; het was er bedompt en er waren weinig mensen. Maar de man met de ijzerdraadbril was er, hij die op de etage onder mij een eenpersoonskamer deelde met zijn eeuwenoude moeder.

Hij is 's avonds dikwijls in *Le Triolet*. Hij zit er iets te drinken, altijd alleen. Soms heeft hij een boek of krant bij zich, maar hij zit vaker alleen met zijn glaasje *vin rouge*. Hij houdt de mensen om hem heen altijd in het oog alsof hij verwacht dat iemand naar hem glimlacht en hem dichterbij wenkt. Maar niemand doet dat – misschien bedelen zijn ogen té zeer en is zijn eenzaamheid té tastbaar.

Gewoonlijk is hij 's middags in zijn kamer. Ik zie hem dikwijls voor zijn raam staan en betrapte hem er eens op dat hij mijn raam in de gaten hield. Ook hij luistert 's middags naar de Spaanse gitaar van het meisje, en ik zie hem om vijf uur, als zij ophoudt met spelen, bezig voor zijn zwarte fornuis, en om zes uur sta ik te kijken hoe hij met een lepel zijn eeuwenoude moeder soep voert.

Ze is altijd onrustig, zijn moeder. Tussen de lepels soep door kijkt ze telkens uit het raam of naar de deur, en dikwijls moet hij haar eerst aanstoten voordat haar ogen van de ruiten loskomen en haar bebaarde mond haastig naar de volle lepel hapt.

Toen ik vanmiddag *Le Triolet* binnenging, knikte de man met de ijzerdraadbril naar me – voor de eerste keer sinds ik hem ken. Ik heb niet terug geknikt; zijn toenadering kwam te plotseling. Ik ben botweg gaan zitten en heb m'n glaasje besteld.

Mijn gezicht voelde warm aan en na een poosje merkte ik dat het zweet onder mijn oksels wegliep. Ik hoopte dat ze een paar ramen opendeden.

Mijn handen beefden een beetje en ik was ergens ontevreden over; ik kon niet nagaan of het vanwege de hitte was of omdat de man met de ijzerdraadbril naar me geknikt had. Pas later schoot me te binnen: toen ik mijn kamer uitging, beefden mijn handen al. In bed voelde ik het zweet in mijn oksels al en de plotselinge verbijstering over de dierse kreet.

Het was een mooie kreet, dacht ik eensklaps. Dát geluid was mooier dan alles wat haar gitaar kon zingen. Dít was muziek.

Haar gil was vol van de zee, en de nacht en wilde palmen en de hitte van herfstbladeren en lachende mensen en vogels en sterven.

Le Triolet maakte deel uit van die kreet, was een eindeloze verlenging ervan. De man met de ijzerdraadbril maakte dáár deel van uit. En zijn eeuwenoude moeder. En de straat buiten. En de motregen buiten en elke vlucht van mijn verbeelding.

Ik was nog met mijn glaasje bezig toen er ineens iemand naast me stond. Ik keek op en schrok toen ik de man met de ijzerdraadbril herkende. Zijn ogen waren groot en vochtig achter de brillenglazen en hij glimlachte en knikte naar de stoel tegenover de mijne en vroeg of hij mocht gaan zitten. Ik beduidde hem te gaan zitten en hij nam dankbaar plaats, wreef in zijn handen en keek me schuchter aan.

Ik zei niks; ik wachtte tot hij iets zou zeggen. Maar dat deed hij niet. Hij keek alleen naar hoe ik mijn wijn traag en talmend zat te drinken.

Het was een mager mannetje met een kalende kruin en frêle vingers. Hij had littekens van puistjes op zijn gezicht en hals en zwarte haartjes in zijn neusgaten. Hij keek telkens om zich heen en gluurde en glimlachte dan weer naar mij. Een van de kelners liet een dienblad vallen en de man met de ijzerdraadbril vond het een geweldige grap; hij lachte met smalle, witte tanden, sloeg met zijn vuist op tafel, trok zijn schouders krom, wipte op zijn stoel rond en leek verbaasd dat ik niet meelachte. Blijkbaar hoopte hij paniekerig dat ik commentaar zou leveren op de val van het dienblad en dat dát hem de gelegenheid zou geven een gesprek op gang te krijgen.

Maar ik heb niet gelachen of commentaar geleverd. Ik probeerde me de kamer van het meisje met de Spaanse gitaar voor te stellen en vroeg me af hoe haar gezicht er uitzag op het moment dat de kreet uit haar dankbare lichaam losbrak.

Ik vroeg me af hoe het zou voelen zó te kunnen gillen.

Maar de hele tijd dat ik haar gezicht probeerde op te roepen, hapte haar mond naar een soeplepel en zat haar kin vol zwarte baardhaartjes, giechelde ergens de man met de ijzerdraadbril en hobbelde hij heen en weer op zijn stoel.

Na een poosje werd ik 's mans aanwezigheid moe, stond ik op en ging afrekenen bij het buffet. Toen ik de deur uitging stond de man met de ijzerdraadbril plots naast me, wees naar de betrokken lucht en zweeg bleef verontwaardigd.

Zwijgend beenden we naar ons logement.

De schemer viel en er zat al kou in de lucht. Toen we ons gebouw binnengingen, was het portaal aangenaam warm en ik begon tevreden de trap te beklimmen, tevreden omdat ik wist dat ik binnen vijftig steile treden van mijn zwijgende metgezel af zou zijn.

Op zijn etage zei hij echter vlug: 'Meneer ...' En toen ik hem aankeek, glimlachte hij en wees de gang af in de richting van zijn kamer. Zijn vochtige ogen smeekten me bijna mee te komen.

Ik aarzelde en hij merkte dat en plukte me dwaas aan de mouw van mijn jasje, liet me tegen mijn zin achter hem aanlopen. Hij keek telkens onzeker om en glimlachte dan als hij zag dat ik nog volgde.

Zijn kamer was donker en hij trok de gordijnen open. Toen pas zag ik het veldbed waarop zijn moeder lag.

Ze lag doodstil, plat op haar rug en met haar gerimpelde handen over elkaar op de bol-ling van haar buik. Haar ogen waren dicht en even leek het of ze dood was. Maar daar was ik niet zeker van.

De man met de ijzerdraadbril beduidde me te gaan zitten. Ik ging zitten en hij nam tegenover me plaats, zijn handen plechtig gevouwen. Zijn moeder bleef roerloos liggen en ik kon mijn ogen niet van haar afhouden.

Toen de stilte te lang duurde, kuchte hij, stond op, ging weer zitten en vroeg of ik wijn wilde.

Ik schudde mijn hoofd.

Toen sloop hij op zijn tenen naar een hoek van het vertrek en haalde een paar losse vel-len papier uit een ladekast en kwam me die verlegen brengen. Ik maakte eruit op dat het gedichten moesten zijn, maar ze waren handgeschreven en min of meer onleesbaar. Ik weet niets van gedichten, maar keek er quasi geïnteresseerd naar en knikte telkens waardierend. Ik gaf ze hem terug. De man met de ijzerdraadbril grinnikte besmuikt en liet me nog andere gedichten zien. Ik probeerde weer te lezen, maar kon er niet echt veel wijs van worden. Ik deed echter alsof ik las, knikte en liet hem grinniken.

Hij sloop terug naar het ladekastje en borg zijn gedichten op, rommelde wat, kwam te-rug met foto's. Het was een stelletje recente maar onduidelijke foto's van zijn moeder en fo-to's van jonge meisjes uit de vorige eeuw – mooie jonge meisjes in katoentjes en met eigen-aardige kapsels; er waren foto's van dames van middelbare leeftijd met grote borsten die statig op renaissance-stoelen zaten; foto's van bejaarde vrouwen die meewarig glimlachten. Sommige gezichten vertoonden tekenen van gelijkenis en ik leidde daaruit af dat deze men-sen familie van elkaar moesten zijn. Ik vroeg hem of dat zo was en hij grinnikte en zei nee, al-le foto's waren van zijn moeder.

Hij borg de foto's op, ging zitten en keek ongemakkelijk het vertrek rond, duidelijk op zoek naar nog iets anders om me te laten zien.

Buiten was het nu sterker gaan schemeren en harder beginnen te regenen. Ik vroeg hem of hij het erg zou vinden als ik wegging, maar hij zei dat ik nog een poosje moest blijven, alsjeblieft, tot er nog iemand kwam.

Ik vroeg hem niet om wie het ging. Dat was niet nodig. Want op dat ogenblik klopte er iemand op de deur en een lange vrouw met spataderen op haar benen en sproeten op haar handen kwam binnen. Ze groette niet, deed alleen de deur zachtjes achter zich dicht, liep rechtstreeks naar het veldbed en keek naar de moeder. De man met de ijzerdraadbril maakte geen aanstalten ons aan elkaar voor te stellen. De lange vrouw verwachtte dit blijkbaar ook niet; ze draaide zich om naar het ladekastje, haalde er een groot laken uit en wierp dat over de moeder. Ik keek naar de man met de ijzerdraadbril en zag hem dankbaar naar de lange vrouw glimlachen alsof ze iets deed waaraan hij eigenlijk al eerder had moeten denken.

Ik hield mijn ogen op het veldbed gericht; ik kon de moeder niet meer zien – het enige wat nog herkenbaar was, was het ronde bollinkje dat haar buik onder het laken veroorzaakte. De man nam zijn ijzerdraadbril af en begon de glazen met een zakdoek schoon te wrijven. Opeens leek hij verdrietig.

De lange vrouw ging voor het raam staan, met haar rug naar het raam. Ze keek naar de man die zijn bril schoonmaakte.

Ik zocht een excuus om op te staan en mezelf te verontschuldigen, maar de stilte was opeens zó tastbaar en bijna gewijd dat ik het niet durfde.

De man zette zijn ijzerdraadbril op, keek naar me en begon weer rond te scharrelen, maar er werd geklopt en de deur ging open. Het was een jong grietje van zeker bijna zestien jaar. Ze had lange zwarte vlechten die over de voorkant van haar schouders tot op haar timide borstjes hingen. Haar ogen waren groot en donker, haar bewegingen aarzelend alsof ze gewend was dingen verkeerd te doen. Ze stoorde zich niet aan mij of de beide anderen, deed alleen de deur zachtjes achter zich dicht en ging op de dichtstbijzijnde stoel zitten.

Ik keek naar de man met de ijzerdraadbril en naar de lange vrouw, maar ze waren zich nauwelijks bewust van de komst van het jonge grietje. De lange vrouw stond plechtig voor zich uit te kijken en de man met de ijzerdraadbril zat mij te bekijken alsof ik iets buitengewoons was wat hij pas had gekocht.

Ik wilde weer opstaan toen ik de gitaar buiten hoorde. De man met de ijzerdraadbril glimlachte en keek naar het raam. Zijn gezicht was opeens tevreden en gelukkig alsof de muziek speciaal voor hém gespeeld werd.

De lange vrouw draaide zich om en keek omhoog naar de plek waar de gitaar klonk en vanuit mijn ooghoek zag ik ook het jonge grietje omhoog kijken.

De muziek was rustig en mediterend. Het getokkel van de snaren was als een donker gesprek tussen twee mensen die nog met vage woorden naar elkaar tasten.

Voor het ogenblik dacht ik niet meer aan weggaan. Dankzij de muziek voelde ik me tevreden, en rustig.

Ik hoorde de deur niet opengaan; pas toen hij dicht werd gedaan zag ik de oude man naast me. Hij had een lange zwarte jas aan en rond zijn kin was een grijsig slabberlapbaardje dat om de een of andere reden voortdurend tegen zijn brede kraagpunten aan bibberde.

Hij stoorde zich niet aan ons. Net als de lange vrouw eerder schuifelde hij rechtstreeks naar het veldbed en tastte met magere handen rond over het laken – over het ronde bollinkje van de buik van de moeder, naar beneden over haar dunne benen, omhoog weer, over de buik naar de schouders en het hoofd. Toen draaide hij zich om en ging op de laatste lege stoel zitten.

Omdat hij het laken overal had platgedrukt, kon je nu duidelijk de contouren van de moeder onder de stof zien. In de schemer leek het alsof er een grote lappenpop op het veldbed lag.

De gitaar hield op met spelen en ik kon zien dat de man met de ijzerdraadbril teleurgesteld was. Hij keek naar mij en daarna naar de anderen, en een ogenblik verbeelde ik me dat hij zich opmaakte om iets te zeggen, maar voor hij dat kon, begon de gitaar weer.

Dit keer was het een vrolijk en ritmisch deuntje – een dansdeuntje. Het liet je voeten jeuken en ik was niet verbaasd toen me opviel dat een laars van de man met de ijzerdraadbril op de maat van de gitaar tegen de vloer begon te tikken.

Het jonge grietje werd als tweede aangestoken. Tot nu toe zat ze er roerloos en in gedachten verzonken bij, maar het deuntje bracht haar terug naar het heden en ze begon zachtjes met haar vingers te knippen; eerst aarzelend en bijna onhoorbaar, daarna duidelijker, en even later knipte ze met de vingers van allebei haar handen, liet ze haar ellenbogen een beetje meebewegen.

Toen ze tenslotte overeind kwam en met haar lichaam begon te wiegen, kwam de oude

man met de slabberlapbaard moeizaam op de been, ging krom, half onzeker, naar haar staan kijken en begon toen het ritme te volgen zonder te merken dat zijn zware jaspanden heen en weer zwaaiden en zijn hoofd en schouders roerloos bleven.

De laars van de man met de ijzerdraadbril begon harder tegen de plankenvloer te tikken en ik zag dat de schouders van de lange vrouw ook een beetje meewiegeden.

Inmiddels klonk de gitaar niet meer, maar de drie ontleenden hun ritme blijkbaar aan de schoen van de man met de ijzerdraadbril.

Toen dat niet meer voldoende was gaf hij de oude man met de slabberlapbaard een teken en die begreep blijkbaar onmiddellijk wat er van hem verwacht werd, want met een bibberige stem begon hij het tempo aan te geven met een bijna fluisterend 'een-twee-drie ... een-twee-drie...' En het wiegen van de drie figuren groeide uit tot een ingewikkelde gymnastiekoefening. Het jonge grietje zwaaide haar armen hoog de lucht in, bukte en raakte haar tenen aan. En de lange vrouw deed precies hetzelfde.

Daarop stond de man met de ijzerdraadbril op en kwam naar me toe, trok me overeind uit mijn stoel, beduidde dat ik het voorbeeld van de anderen moest volgen. Ik keek naar de oude man met de slabberlapbaard en zag dat ook hij zich nu bij de andere twee aangesloten had, bukte, zijn tenen aanraakte, overeind kwam, zijn armen de lucht instuurde. En hij deed het met zo'n verbazingwekkend gemak dat zijn ouderdom erdoor gelogenstraft werd.

Ik had geen zin in gymnastiek. Ik wilde terug naar mijn kamer, op mijn bed gaan liggen en naar de Spaanse gitaar luisteren. Ik wilde op mijn rug gaan liggen, mijn ogen dichtdoen, en me weer die hese schreeuw van vreugde proberen voor te stellen. Maar de man met de ijzerdraadbril trok aan me en probeerde me te laten zien hoe het moest. Armen zo hoog mogelijk in de lucht, dan naar beneden, benen strak – de knieën mogen niet gebogen worden; raak de tenen aan met je vingertoppen. Dan weer omhoog, armen hoog uitgestrekt, rug hol. En weer naar beneden naar de tenen.

Het was nu al donker. Ik kon de andere figuren nog net vaagweg onderscheiden. Buiten waren de daken en schoorstenen vrijwel onzichtbaar tegen de rokerige nachtlucht. Maar ik kon de oude man met de slabberlapbaard nog horen fluisteren: 'een-twee-drie ... een-twee-drie...'

Achter me was de deur dichtgegaan en ik zag dat twee nieuwelingen langs me voorbijkwamen en zich onmiddellijk bij de rest aansloten, ijverig de armen hieven, lieten zakken, de tenen aanraakten, overeind kwamen.

Toen opeens veranderde de toonhoogte in de stem van de oude man, ze werd duidelijker, de een-twee-drie's gingen sneller. En als op een teken was, begonnen de figuren om me heen een nieuwe oefening te doen. Ze maakten draf-bewegingen, knieën omhoog de lucht in, huppelend, ellenbogen als zuigers heen en weer langs het lichaam. De jaspanden van de oude man met de slabberlapbaard flapperden duidelijk hoorbaar, zo hevig was hij met zijn armen en benen in de weer.

De twee nieuwelingen kon ik niet goed zien. De een, een man, leek een dertiger en de ander was een vrouw van ongeveer dezelfde leeftijd. Ze had lang haar dat tot op haar heupen hing en zo in het donker leek ze zwanger te zijn.

Boven klonk de gitaar weer, zachtjes. Maar de zes mensen om me heen waren zich daar blijkbaar niet van bewust. Hun ritme was nu anders dan dat van de gitaar. De gitaar klonk nostalgisch en vol van de heimwee van het avonduur. Hun ritme was zakelijk en snel.

Ik stond me nog af te vragen wat me precies te doen stond toen ze opeens allemaal tegelijk van positie veranderden, zodat ieder achter iemand anders belandde en er zich zodoende een cirkel vormde. Ze waren nog steeds met hun knieën en armen in de weer en ik kwam benauwd tot de ontdekking dat ik van de mensencirkel deel uitmaakte. De cirkel begon te bewegen, langzaam in het rond, en de knieën van degene achter me begonnen in mijn rug te stoten. Ik had geen keus. Ik moest meedoen: ellenbogen heen en weer, knieën omhoog de lucht in ... links-rechts-links-rechts – zo dat die knie elke keer op dezelfde hoogte kwam als de heup.

Voor me was de zwangere vrouw. Haar brede heupen wiegden heen en weer en haar haar volgde haar ellenbogen. Maar ineens zwaaiden ze allemaal om en bewoog de cirkel in de tegenovergestelde richting. Nu was de lange vrouw voor me, en telkens voelde ik hoe de buik van de zwangere vrouw me in de rug porde en me dwong sneller te bewegen. Maar té snel kon ik ook weer niet, want dan stootte ik de lange vrouw met mijn knieën in de rug.

De cirkel was wat klein voor ons zevenen, maar de kamer was niet groot genoeg om de cirkel wijder te maken. Ik merkte dat het tempo stelselmatig langzamer werd. Hun knieën kwamen niet meer zo hoog en na een tijdje bewogen we nog nauwelijks. Ik werd me weer bewust van de gitaar en ontdekte dat we op de maat van het gitaarwijsje marcheerden. Toen de gitaar na een poosje niet meer klonk, kwamen we tot stilstand. Ik was moe in mijn benen en zon op middelen om er onopvallend tussenuit te glippen. Maar de oude man met de slabberlapbaard en de man met de ijzerdraadbril gingen naar het veldbed en wenkten me

dichterbij.

We tilden de moeder voorzichtig op en toen pas was ik er zeker van dat ze niet meer leefde. Haar knokige lichaam was slap en wilde ons telkens uit de handen glippen en vallen. Ik dacht dat we haar ergens anders in het vertrek zouden neerleggen, maar het jonge grietje met de timide borstjes deed de deur voor ons open en we gingen achter haar en de mannelijke dertiger aan naar de gang.

De anderen volgden ons zwijgend en ik was me vaagweg bewust van de gitaar die deze avond later klonk dan ooit. Moeizaam daalden we in het donker de trap af, met de anderen direct op de hielen, en op elke verdieping die we vorderden was de gitaar verder van ons vandaan en klagender. Het was alsof hij van ons afscheid nam.

Op de benedenverdieping probeerden we uit te rusten, maar het was lastig het slappe lichaam vast te houden en moeizaam liepen we maar weer verder. De mannelijke dertiger probeerde ons te helpen en we gingen de voordeur uit, de straat op.

Het motregende en ik vroeg me af waar we met de moeder op weg naartoe waren. De straatstenen waren glad onder onze schoenzolen en telkens gleed een van ons gevaarlijk uit en was het een dubbeltje op zijn kant of hij viel.

Mensen onder paraplu's en in regenjassen liepen ons aan beide kanten voorbij en sommigen liepen zich tegen ons vast en maakten beledigende opmerkingen. We sloegen af naar een smal straatje waar het opeens donker was en onze stommelende voetstappen hol klonken tussen de hoge muren.

Tegen die tijd waren we alle zeven nat van de regen en het witte laken van de moeder zat kleverig en als een gerimpeld vel om haar lichaampje vastgeplakt.

Uiteindelijk kwamen we tot stilstand naast een grote motorfiets met zijspan. We zetten de moeder rechtop in de zijspan en ik zag de oude man met de slabberlapbaard op het zadel klauteren en de kickstarter van de motorfiets aantrappen. De anderen zochten haastig een zitplek. Het jonge grietje ging naast de moeder zitten, de lange vrouw achter haar, de man met de ijzerdraadbril op de neus van de zijspan; de zwangere vrouw nam wijdbeens achter de oude man met de slabberlapbaard plaats. Haar haar was klam en shabby en haar dunne jurk plakte net als het laken van de moeder gretig aan haar lichaam. De oude man met de slabberlapbaard zat klaar om op te trekken en de mannelijke dertiger moest zich ermee tevredenstellen haastig op de trede van de zijspan te springen en een plekje zoeken om zich aan vast te houden.

Voor mij was er beslist geen plaats meer, en dat kwam me goed uit. Ik stond te luisteren hoe de oude man met slabberlapbaard de motor opjoeg en toen opeens IN DE EERSTE versnelling ZETTE schakelde. De motorfiets schoot naar voren en liet ze allemaal angstig rondgrijpen in de lucht. Met een bokkensprong schoten ze van de stoeprand af en de stoeprand aan de overkant op, rakelings langs een vuilnisbak en weer van de stoeprand af. Daarna vloegen ze het smalle straatje uit, over de brede dwarsstraat een volgende straat in.

Ik stond te kijken hoe de motorfiets verdween, elke keer kleiner wanneer hij onder een volgende lantaarnpaal doorschoot. En uiteindelijk waren ze weg.

Ik liep terug naar het logement. Ik had zin in een *vin chaud*, want mijn lijf was koud en nat en ik had dorst. Maar ik kon onmogelijk naar *Le Triolet* en *La pomme d'amour*.

Toen ik ons gebouw binnenging dacht ik de gitaar weer te horen en ik was blij. Maar ik moest het me verbeeld hebben, want bij het beklimmen van de stille trap was er geen muziek meer.

Ik kwam in mijn kamer, deed de deur achter me dicht en ging met natte kleren en al in het donker op bed liggen. Er was geen enkel geluid te horen. Het was doodstil. En in mijn verbeelding zag ik de motorfiets met zijspan weer in de glinsterende straat wegschieten met de zes figuren die zich op leven en dood vastklampten, het witte laken van de moeder en de jaspanden van de oude man met de slabberlapbaard flapperend in de wind. In mijn verbeelding zag ik de man met ijzerdraadbril in een dwaze lachbui rondwippen op een statige renaissance-stoel. Ik zag de magere witte knieën van de lange vrouw weer op en neer wippen achter de wiegende billetjes van het jonge grietje aan. Ik zag de rode mond van het meisje met de Spaanse gitaar opengaan voor de eindeloze gil – haar hoofd sloeg heen en weer op het kussen en haar rode mond ging open voor die eindeloze gil. En mijn handen waren warm en moe toen zij ten laatste verstomde.

Vertaling: Michiel Angenent

September 2022
